

จัดทำกฎหมายกลับเผยแพร่ต่อสังคมและสื่อต่างๆ ว่าผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์เห็นด้วยกับร่างกฎหมายทั้งฉบับ การทำเช่นนี้จึงเป็นการ “บิดเบือน” ข้อเท็จจริง ที่มีเจตนารมณ์แอบแฝงในเรื่องการตัดสินใจประโยชน์ที่สำคัญ บางประการ ของคุณครู

ข้อ ๕ เมื่อคุณครูได้ทราบความจริงว่า ร่าง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ ฉบับนี้ มีการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญที่เป็นการตัดสิทธิประโยชน์ที่ครูเคยได้รับโดยชอบธรรม ก็ได้รวมกลุ่มกันคัดค้าน แต่ผู้มีหน้าที่จัดทำกฎหมายกลับไม่รับฟัง แต่ลู่ลี้ลুকอนที่จะนำร่างกฎหมายนี้เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ แม้เสนอไม่ทันก็ยังพยายามที่จะเสนอเป็น “พระราชกำหนด” เพื่อให้รับมีผลบังคับใช้ ทั้งๆ ที่สภาพและเนื้อหาของกฎหมายดังกล่าวไม่อยู่ในเงื่อนไขที่จะตราเป็นพระราชกำหนด ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ร่างกฎหมาย ฉบับนี้จึงตกไป จากข้อมูลข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นได้ว่าการที่บรรดาองค์กรครูต่างๆ ออกมาคัดค้าน ทัดทานร่างกฎหมายฉบับนี้ มิได้มีเจตนาที่จะสร้างกระแสแต่อย่างใด

ข. กรณีการยุบโรงเรียนหรือการควบรวมโรงเรียนหรือการไม่จัดสรรอัตรากำลังครู และผู้บริหารโรงเรียนที่เกษียณอายุราชการให้กับโรงเรียนที่มีนักเรียนต่ำกว่า ๑๒๐ คน

ข้อ ๑ การยุบหรือควบรวมสถานศึกษาโดยอาศัยช่องทางทางกฎหมายอย่างเดียว แต่เพียงฝ่ายเดียวหากไม่มีการทำประชาพิจารณ์หรือไม่ให้โอกาสชุมชนผู้มีส่วนได้เสียได้เสนอแนะแสดงความคิดเห็นนั้นย่อมไม่สามารถทำได้เพราะเป็นการกระทำที่ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๗ ซึ่งบัญญัติไว้ มีสาระสำคัญว่า รัฐพึงจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจาก กฎหมายอย่างรอบด้านและเป็นระบบ การออกกฎหมายที่จะยุบและควบรวมโรงเรียนโดยที่ไม่มีการรับฟังชุมชน ผู้มีส่วนได้เสียจึงเป็นการลิดรอนสิทธิขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญ และยังขัดกับรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๘ ซึ่งบัญญัติ ไว้มีสาระสำคัญว่า การดำเนินการใดของรัฐ ถ้าการนั้นอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตหรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใด ของประชาชน รัฐต้องดำเนินการให้มีการศึกษาและประเมินผลกระทบต่อประชาชน

ข้อ ๒ การที่คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ไม่อนุมัติอัตราครู และผู้บริหารสถานศึกษาให้โรงเรียนที่มีนักเรียนต่ำกว่า ๑๒๐ คน หากมีครูเกษียณก็จะมีไม่มีการเติมครู และผู้บริหารให้นั้นก็เห็นได้ว่าเป็นการดำเนินการที่นอกจากจะขัดรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๗ และ มาตรา ๕๘ แล้ว ยังขัดกับรัฐธรรมนูญมาตรา ๕๔ ที่บัญญัติไว้เป็นสาระสำคัญว่า รัฐต้องให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา ๑๒ ปี อย่างไม่มีค่าใช้จ่าย การที่รัฐไม่อนุมัติอัตราครูหรือไม่อนุมัติอัตราผู้บริหารโรงเรียน จึงเป็นการดำเนินการที่เป็น ปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๔

ข้อ ๓ สิทธิตามกฎหมายของนักเรียนนั้นคือ การได้รับการศึกษาใกล้บ้าน ได้รับการสนับสนุนทางด้านการศึกษาจากชุมชนใกล้บ้าน มีความสะดวกในการเดินทาง มีความสะดวกของผู้ปกครอง ในการนำอาหารกลางวันมาส่งให้บุตรหลานที่โรงเรียน หรือความสะดวกของนักเรียนในการกลับไปรับประทาน อาหารกลางวันที่บ้าน ความสะดวกในการกลับถึงบ้านเร็วเพื่อช่วยเหลือผู้ปกครองอันเป็นวิถีชีวิตของชุมชน ในชนบท การที่จำนวนนักเรียนลดลงโดยไม่ใช้ความผิดของนักเรียนหรือความผิดของชุมชน แต่รัฐกลับแก้ปัญหา โดยการจะยุบโรงเรียน และใช้วิธีการการตัดอัตรากำลังครูไม่ให้ไปสอน ตัดอัตรากำลังโดยไม่ส่งผู้บริหารโรงเรียน ไปทำหน้าที่ จึงเป็นการแก้ปัญหาที่บ่งบอกถึงการดำเนินการที่นอกจากจะขัดรัฐธรรมนูญแล้วยังเป็นการสวนทาง กับการประกาศนโยบายของรัฐในเรื่องการลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา การคิดในเรื่องการจัดการศึกษา ที่อาศัยเพียงหลักเศรษฐศาสตร์อย่างเดียวโดยพิจารณาในเรื่องกำไรขาดทุนที่เป็นตัวเงินนั้นไม่สามารถนำมาใช้กับ การพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้ ผมอยากให้ผู้มีอำนาจ ดูตัวอย่างที่ประเทศญี่ปุ่น กล่าวคือ ที่สถานีรถไฟคิวชิราทากิ บนเกาะฮอกไกโดของประเทศญี่ปุ่นซึ่งเดิมจะปิดสถานีเพราะผู้โดยสารน้อยและได้สร้างสถานีรถไฟแห่งใหม่ ในย่านชุมชนที่อยู่ห่างออกไปแล้ว แต่การรถไฟประเทศญี่ปุ่นได้เปลี่ยนใจยอมเดินรถเพื่อรับ - ส่ง เด็กหญิงฮาราดะ คานะ นักเรียนหญิงที่เป็นผู้โดยสารคนเดียวตั้งแต่เมื่อ ๓ ปีก่อน จนถึงทุกวันนี้ โดยรถไฟจะจอดที่สถานีนี้วันละ ๒ ครั้ง